

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 241/06-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť M. H., R., zastúpenej advokátom Mgr. I. R., R., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (pôvodne postupom Okresného súdu Revúca) v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 433/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 433/01 **p o r u š i l** základné právo M. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. M. H. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je jej Okresný súd Rimavská Sobota **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. H. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Rimavská Sobota p o v i n n ý vyplatiť na účet jej advokáta Mgr. I. R., R., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 16. augusta 2006 č. k. I. ÚS 241/06-18 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. H., R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 433/01 (pôvodne vedenom Okresným súdom Revúca pod sp. zn. 2 C 433/01).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. RA 2 C 433/01 (pôvodne vedenom Okresným súdom Revúca pod sp. zn. 2 C 433/01) sa sťažovateľka žalobou podanou 16. augusta 2001 domáha od svojho bývalého zamestnávateľa S., a. s., L. (ďalej len „žalovaná“), úhrady rozdielu na mzde po skončení práceneschopnosti z dôvodu choroby z povolania, kvôli ktorej bola sťažovateľka preradená na finančne menej ohodnotené pracovné miesto. Podľa sťažovateľky Okresný súd Revúca a následne aj okresný súd, ktorému bola vec pridelená v dôsledku zrušenia Okresného súdu Revúca, konali v jej veci so zbytočnými a neodôvodnenými prietahmi, čím sa neustále predlžuje stav jej právnej neistoty a oddŕaľuje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že: „Od podania žaloby súd vo veci vôbec nekonal, ba dokonca žalobkyni neoznámil ani číslo konania pod ktorým je vec na OS v Revúcej vedená. (...) Po uplynutí viac ako 30 mesiacov od podania žaloby žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 5. 2. 2004 súd požiadala o urýchlenie súdneho konania. K urgencii konania až po takej dlhej dobe sa rozhodla preto, lebo jej bolo známe nedostatočné kádrové obsadenie OS v Revúcej. (...) OS v Revúcej zaslal dňa 24. 2. 2004 právnenému zástupcovi žalobkyne vyjadrenie žalovaného (na súd podané 29. 11. 2002) a súčasne mu oznámil, že rovnopis žaloby zaslal na vedomie SP a. s.

Po tomto oznámení súd vo veci opätovne nekonal. (...) Na jej sťažnosť zo dňa 7. 4. 2004 predseda OS v Revúcej písomne listom zo dňa 20. 5. 2004 právnenému zástupcovi sťažovateľky oznámil, že sťažnosť na prietahy je opodstatnená ale že jediným dôvodom prietahov súdu v konaní je nedostatočné obsadenie súdu sudcami. Súčasne oznámil, že príslušnej sudkyni dal príkaz vo veci urýchlenie konať.

Pojednávanie vo veci sa uskutočnilo dňa 28. 9. 2004 s tým výsledkom, že bolo odročené na neurčito. Od tej doby, čiže od 28. 9. 2004 súd opätovne vo veci nekonal. Celkove súd od podania žaloby potreboval 34 mesiacov na to, aby vo veci vytýčil jedno pojednávanie a nestačilo mu ani viac ako štyridsať mesiacov na to, aby vo veci rozhodol. Pritom podľa názoru žalobkyne a aj jej právneho zástupcu prietahy trvajúce takú dlhú dobu nie je možné ospravedlniť ani nedostatkom sudcov na OS v Revúcej. Nakoniec za nedostatočné obsadenie súdu sťažovateľka nezodpovedá a z tohto dôvodu ani nemôže byť ukrátená na svojich ústavných právach.

Po reorganizácii súdov bol spor prevedený na Okresný súd v Rim. Sobote kde je vedený pod sp. zn. RA 2 C 433/01. Napriek tomu, že dôvodom na reorganizáciu malo byť urýchlenie súdneho konania, v rozhodovaní vo veci vedenej pod sp. zn. RA 2 C 433/01 k žiadnemu urýchleniu nedošlo.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 433/01 (sťažovateľka pravdepodobne omylom v sťažnosti uvádza sp. zn. 2 C 415/01) porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, aby prikázal okresnému súdu konať bez

zbytočných priesťahov, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie vo výške 40 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka JUDr. A. D. listom sp. zn. Spr. 941/2006 z 21. septembra 2006 a právny zástupca s'ťažovateľky listom z 9. júna 2006 a stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 3. októbra 2006.

2.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem popisu procesných úkonov v predmetnej veci uviedla:

„(...) v tejto právnej veci skutočne došlo k priesťahom v konaní, čo bolo inak konštatované aj v oznámení o vybavení s'ťažnosti zo dňa 20. 5. 2004 bývalého predsedu OS v Revúcej, ktorý s'ťažovateľke oznámil, že jej s'ťažnosť je opodstatnená.

Zároveň súhlasím s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej s'ťažnosti, pretože som toho názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať d'alšie objasnenie veci.“

2.2 Právny zástupca s'ťažovateľky vo svojom liste z 9. júna 2006 okrem iného uviedol:

„Je nemysliteľné, aby jeden spor trval viac ako päť rokov bez toho, žeby bolo vydané aspoň rozhodnutie prvostupňového súdu tak, ako je to v tomto prípade. Ved' od podania návrhu v auguste 2001 aj s odpočítaním doby kedy bolo konanie prerušené - mesiace marec - začiatok mája prešlo 56 mesiacov, čiže viac ako štyri roky. Keby toto nemalo byť hrubé porušenie ústavného práva každého občana na konanie bez zbytočných priesťahov, tak si potom nevieme predstaviť koľko rokov by mohli súdy priesťahovať trvanie súdnych sporov bez toho aby ÚS SR vyslovil, že došlo k priesťahom v súdnom konaní ktorými bolo porušené ústavné právo občana na konanie bez zbytočných priesťahov.“

K citovanému vyjadreniu okresného súdu právny zástupca s'ťažovateľky zaujal nasledovné stanovisko:

„Ako vyplýva z pripojeného vyjadrenia OS v Rim. Sobote, tento súd priedahy spôsobené OS v Revúcej a následne OS v Rimavskej Sobote priznáva. Keďže údaje uvedené v tomto vyjadrení sú pravdivé, nemáme k nemu čo viacej dodať.

Podľa nášho názoru v doterajšom konaní boli uvedené všetky relevantné dôkazy dokazujúce oprávnenosť sťažnosti sťažovateľky, takže v ústnom konaní nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Preto navrhujeme aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania vo veci.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávani – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Zo sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. RA 2 C 433/01:

- 16. august 2001 – sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala od žalovanej vyplatenia rozdielu na mzde po skončení práceneschopnosti z dôvodu choroby z povolania, v dôsledku ktorej bola preradená na finančne menej ohodnotenú pracovnú pozíciu;

- 26. júl 2002 – okresný súd zaslal žalobu žalovanej, aby sa k nej vyjadrila do 21 dní (žalovanej bola doručená 29. júla 2002, lehota jej uplynula 19. augusta 2002) s tým, aby predložila aj mzdové listy sťažovateľky za roky 1998 - 2002;
- 13. november 2002 – okresný súd vyzval žalovanú na vyjadrenie k žalobe;
- 29. november 2002 – žalovaná sa vyjadrila k žalobe a súčasne navrhovala, aby okresný súd pribral do konania ako vedľajšieho účastníka S. B. (ďalej len „poisťovňa“);
- 11. február 2004 – okresnému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľky o urýchlenie súdneho konania;
- 24. február 2004 – okresný súd vyzval poisťovňu, aby oznámila, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej a súčasne zaslal sťažovateľke vyjadrenie žalovanej k žalobe;
- 11. marec 2004 – okresnému súdu bolo doručené stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu žalovanej a tiež oznámenie poisťovne, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej;
- 20. máj 2004 – okresný súd listom oznámil sťažovateľke, že jej sťažnosť na prietahy v konaní je opodstatnená;
- 6. júl 2004 – okresný súd nariadil pojednávanie na 7. september 2004;
- 2. september 2004 – pojednávanie nariadené na 7. september 2004 bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne odročené na 28. september 2004;
- 20. september 2004 – poisťovňa ospravedlnila svoju neúčasť na pojednávaní, ktoré bolo nariadené na 28. september 2004;
- 28. september 2004 – pojednávanie bolo za neúčasti sťažovateľky, právneho zástupcu žalovanej a poisťovne odročené na neurčito s tým, že právny zástupca sťažovateľky oznámi okresnému súdu jej predpokladaný návrat zo zahraničia a po konzultácii s ňou oznámi aj konkrétnu výšku náhrady požadovanú sťažovateľkou za jednotlivé mesiace a výšku úrokov z omeškania;
- 17. marec 2005 – okresný súd uznesením konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci okresného súdu konať vo veci;
- 5. apríl 2005 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie sťažovateľky proti jeho uzneseniu o zastavení konania;

- 11. apríl 2005 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie poisťovne ako vedľajšieho účastníka proti uzneseniu o zastavení konania;
- 13. apríl 2005 – spis bol doručený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky;
- 14. apríl 2005 – krajskému súdu bolo doručené aj odvolanie poisťovne proti uzneseniu okresného súdu;
- 30. jún 2005 – krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 127/2005 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie;
- 8. august 2005 – okresnému súdu bol vrátený spis z krajského súdu;
- 19. september 2005 – okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby v lehote do 21 dní „rozšpecifikoval“ sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku za jednotlivé mesiace s vyčíslením požadovaných úrokov z omeškania (výzva mu bola doručená 20. septembra 2005);
- 3. november 2005 – okresný súd vyzval poisťovňu, aby oznámila, či sťažovateľka poberala v rozhodnom období čiastočný alebo plný invalidný dôchodok, žalovanú vyzval, aby oznámila v akej výške bola už sťažovateľke vyplatená náhrada za stratu na zárobku a príslušný úrad práce, aby oznámil, či bola sťažovateľka v rozhodnom období evidovaná ako nezamestnaná a či poberala podporu v nezamestnanosti alebo dávky v hmotnej núdzi;
- 18. november 2005 – právny zástupca sťažovateľky špecifikoval výšku sťažovateľkou uplatneného nároku s tým, že táto si nenárokuje úroky z omeškania;
- november 2005 – december 2005 – okresnému súdu boli doručené odpovede na jeho výzvy z 3. novembra 2005;
- 20. január 2006 – okresný súd nariadil pojednávanie na 14. marec 2006;
- 20. február 2006 – právny zástupca sťažovateľky žiadal odročenie nariadeného pojednávania, okresný súd jeho žiadosti vyhovel a odročil pojednávanie nariadené na 14. marec 2006 na neurčito s tým, že nový termín pojednávania nariadi, až po oznámení právneho zástupcu sťažovateľky, či navrhuje prerušenie konania alebo nie;
- 15. marec 2006 – právny zástupca sťažovateľky žiadal o prerušenie konania do doby rozhodnutia krajského súdu vo veciach obdobnej povahy;
- 30. marec 2006 – okresný súd uznesením prerušil konanie do „*právoplatného skončenia súvisiacich právnych vecí*“;

- 8. august 2006 – okresný súd nariadil pojednávanie na 28. september 2006;
- 28. september 2006 – pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti sťažovateľky, ktorá nemala vykázané doručenie predvolania, odročené na 24. október 2006 za účelom jej opätovného predvolania;
- 24. október 2006 – na pojednávaní bolo uznesením konanie zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu sťažovateľkou.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa

právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 433/01 o žalobe s'ťažovateľky na náhradu straty na mzde po práceneschopnosti spôsobenej chorobou z povolania, došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je nárok na náhradu straty na mzde z dôvodu preradenia na finančne menej ohodnotené pracovné miesto v dôsledku choroby z povolania, t. j. vec, ktorá má priamy dopad na existenčnú sféru s'ťažovateľky (jej príjem) a ktorej povaha si preto vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu, aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o uplatnenom nároku nenasvedčuje tomu, že by išlo o vec právne či fakticky zložitú, ktorej prerokovanie by si vyžadovalo doterajšiu dĺžku konania (viac ako 5 rokov), navyše bez jediného meritórneho rozhodnutia. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietala zložitost' napadnutého konania.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný alebo nevykazoval relevantnú procesnú činnosť v období:

- od 16. augusta 2001 do 26. júla 2002, t. j. viac ako 11 mesiacov;
- od 29. novembra 2002 do 24. februára 2004, t. j. viac ako 1 rok a 2 mesiace;
- od 28. septembra 2004 do 17. marca 2005, t. j. viac ako 5 mesiacov.

Okresný súd teda počas najmenej dvoch rokov a šiestich mesiacov vo veci nevykonal úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas napadnutého súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu.

Ústavný súd poznamenáva, že dobu, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na krajskom súde a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol okresný súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu, rovnako ako aj dobu, počas ktorej bolo konanie z iniciatívy sťažovateľky prerušené (zákonná prekážka konania).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu tak, ako je to uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. Keďže v posudzovanej veci bolo 24. októbra 2006 konanie zastavené, neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, t. j. aby prikázal, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka sa domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 40 000 Sk, ktoré odôvodnila nasledovne: *„Prietáhy v konaní majú značný negatívny dopad na psychický stav sťažovateľky ktorá už po horeuvedených skúsenostiach prestáva veriť, že sa dovoľá svojho práva na náhradu škody a svojich ústavou zaručených občianskych práv a tiež je hlboko otrasená aj jej dôvera v prácu justičných orgánov.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, vzhľadom na okolnosti daného prípadu považuje za primerané vo výške 20 000 Sk tak, ako je to uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich náhradu v sume 5 302 Sk za dva úkony právnej služby v sume 5 002 Sk a režijného paušálu v sume 300 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a), c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2005 je 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu je 150 Sk. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2006 je 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu je 164 Sk.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na náhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2005 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti) v sume 5 002 Sk, dvojnásobok režijného paušálu v sume 300 Sk a náhrada za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 (vyjadrenie z 9. júna 2006, vyjadrenie z 3. októbra 2006) v sume 5 460 Sk, dvojnásobok režijného paušálu v sume 328 Sk, čo predstavuje celkovo 11 090 Sk.

Vzhľadom na to, že právny zástupca si uplatnil náhradu trov vo výške 5 302 Sk, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov len vo výške uplatneného nároku tak, ako je to uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006